

РЕШЕНИЕ

№ 22795

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1350** по описа за **2025** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

При участието на секретаря Цонка Вретенарова и прокурор В., като разгледа КАНД номер 1350 по описа за 2025 година, докладвано от съдия З. И., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, чрез юрисконсулт Д. Д., срещу Решение № 4635 от 23.10.2024 г., постановено по АНД № 13415/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 109-ти състав. С последното е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] на Агенция „Пътна Инфраструктура“ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на „Инса Логистик“ ЕООД на основание чл. 179, ал. 3б във вр. с чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 500 лв. за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно.

Релевираните основания са за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че ЕФ е издаден въз основа на чл. 189ж от ЗДвП, който предвижда възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а ал. 3, да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Оспорват се изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш. Според касатора процесният ЕФ съдържа всички изискуеми от тази разпоредба реквизити. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде последният да бъде потвърден.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - „Инса Логистик“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли да бъде потвърдено решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Районният съд, въз основа на събраните писмени доказателства, е установил от фактическа страна следното:

На 20.08.2021 г. в 10:42 часа пътно превозно средство представляващо товарен автомобил М. ТГС, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима маса 42000, брой оси 4, екологична категория Евро 6Д, без ремарке, в [община], се движил по път А-6, като при пътния участък на км. 50+427, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, било установено, че посоченото по-горе ППС се е движило по него без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Нарушението е установено с устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП. С оглед идентифициране субекта на отговорност, електронната система за събиране на пътни такси генерираше автоматично данни за собственици и притежатели на ППС, вследствие на което било установено, че собственик на заснетото превозно средство е дружеството „Инса Логистик“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със законен представител Г. Я. С.. На дружеството бил съставен процесният електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] на Агенция „Пътна Инфраструктура“ (АПИ), с който на „Инса Логистик“ ЕООД на основание чл. 179, ал. 3б във вр. с чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. ал. 3 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 500 лв. за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

За да уважи жалбата, съдът е приел, че от словесното описание на нарушението не може да бъде установено дали в ЕФ е прието, че жалбоподателят е извършил нарушение, изразяващо се в неплащане на дължимата тол такса или в неизпълнение на задълженията за установяване на изминатото разстояние или няма закупена маршрутна карта. Освен това, е изложил доводи, че законодателят не е предвидил възможност за ангажиране на административнонаказателната отговорност по чл.179, ал. 3б ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП, поради което е отменил ЕФ като незаконосъобразен.

Постановеното решение е валидно, допустимо и правилно като краен резултат, при следните коригиращи мотиви:

Настоящата инстанция не споделя изводите на районния съд по отношение липсата на възможност за издаване на електронен фиш при установени нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. При издаването на ЕФ АПИ правилно е квалифицирала както нарушението, така и основанията за налагане на имуществена санкция. Действително, разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП препраща към чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но при систематичното му тълкуване следва, че същото включва и текста на алинея 3б на нормата на чл. 179. Основание за това, съдът намира в чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП, според който по отношение на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10 и следва да се прилага за предходните алинеи. Същото следва и от чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, който препраща към чл. 167а, ал. 3 ЗДвП, който от своя страна също препраща към чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Подобна препратка по отношение издаването на ЕФ е и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. От това е видна явната воля на законодателя административнонаказващият орган да може да издава ЕФ и на основание чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. При тази законодателна уредба не се създава административнонаказателен състав по аналогия, т.е. не се касае за налагане на административно наказание по аналогия, което безспорно е в разрез с правните принципи. Наличната в чл.189ж, ал.1 ЗДвП празнота касае единствено процесуалните правила. Приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, тъй като ЕФ се обжалва по същия начин, както и НП.

С оглед гореизложеното, настоящият състав не намира за нарушено правилото на чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове /ЗНА/, който забранява обосноваването на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез разширително тълкуване, при непълнота или неяснота на съществуващата правна уредба. Аргумент в тази насока, съдът черпи и от направените законодателни промени, приети по отношение разпоредбата на чл. 189ж ЗДвП, в сила от 13.02.2024 г., като изрично е прието, че при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. В този смисъл е и съдебната практика на настоящия състав по КНАХД № 6221/2023 г., КНАХД № 9204/2023 г., КНАХД № 12303/2023г., както и на други касационни инстанции: Решение № 643 от 10.05.2023 г. по КНАХД № 405/2023 г. на Административен съд – Варна; Решение № от 04.05.2023 г. по КНАХД № 10089/2023 г. на Административен съд - Велико Търново; Решение № от 04.07.2023 г. по КНАХД № 385/2023 г. на Административен съд – Монтана; Решение № 1352 от 26.10.2022 г. по КНАХД № 2035/2022 г. на Административен съд – Варна и други. Настоящият състав е запознат и с формираната в обратен смисъл съдебна практика, но по изложените съображения не я споделя.

Ето защо, съдът намира, че като е издал ЕФ , а не НП, за процесното нарушение, наказващият орган не е допуснал съществено процесуално нарушение.

По съществото на правния спор:

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че за посочените в електронния фиш дата, час и пътен участък не е начислена и респективно- заплатена, дължимата тол такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, вкл. и чрез лице по чл. 12, ал. 2 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние или чрез закупуване на еднократна маршрутна карта, даваща право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут, за съответното пътно превозно средство.

Независимо от това, съдът намира, че процесният ЕФ е незаконосъобразен, по следните съображения:

Според чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на комисията от 28 ноември 2019 година, в сила от 19.10.2021 г., доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство. Тази разпоредба задължава доставчиците по тристранния договор и АПИ, като събиращи пътни такси, преди да бъде започнато административнонаказателно производство да изпълнят процедурата по цитираната разпоредба от регламента. Съгласно чл. 288 от ДФЕС, регламентът е акт с общо приложение. Той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки. Следователно административнонаказващият орган е следвало да спази разпоредбите на регламента преди да санкционира лицето. В случая не са ангажирани доказателства относно изпълнението на визираното задължение от наказващия орган, което обуславя на отделно основание незаконосъобразност на обжалвания ЕФ / В този см. Р по КАНД № 10958/2024 г. на АССГ, Р по КАНД № 233/2024г. на АдмС М., Р по КАНД № 633/2024г. на АдмС Р., Р по КАНД № 321/2024г. на АдмС В., Р по КАНД № 588/2024г. на АдмС Д., Р по КАНД № 1386/2024г. на АдмС П., Р по КАНД № 283/2025г. на АССО/.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение. В тази връзка съобразява Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС. Съгласно същото, член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност

чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер. В случая санкцията по чл. 179, ал. 3б ЗДвП е абсолютно определена, т. е. фиксирана, и не дава възможност за преценка на конкретни факти, които обуславят конкретната тежест на нарушението. За всички нарушения от този вид, независимо дали изцяло не е платена таксата или частично, независимо от изминатите километри и конкретната тежест на пътното превозно средство е предвиден един и същ размер на наказанието. Затова, следва да се направи извод, че предвиденото в Закона за движение по пътищата административно наказание противоречи на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. / в този см. Р по КАНД № 10962/2024 г. на АССГ, Р по КАНД № 10958/2024 г. на АССГ, Р по КАНД № 5428/2024 г. на АССГ, Р по КАНД № 11166/2024 г. на АССГ и други/.

По изложените съображения, съдът приема, че решението на СРС е правилно като краен резултат и при направените от настоящата инстанция уточнения следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XVI -ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4635 от 23.10.2024 г., постановено по АНД № 13415/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 109-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: